

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/272/2020
Identifikačné číslo spisu:	8709213903
Dátum vydania rozhodnutia:	29.06.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Nevedelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:8709213903.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Nevedelovej a členiek senátu JUDr. Viery Petrikovej a JUDr. Márie Trubanovej, PhD., v spore žalobcu P. R., bývajúceho v F., zastúpeného JUDr. Dušanom Jančím, advokátom, so sídlom v Liptovskom Mikuláši, Garbiarska 695, IČO: 42 223 938, proti žalovanému A. S., bývajúcemu v R., zastúpenému: Nosko & Partners s. r. o., so sídlom v Bratislave, Podjavorinskej 2, IČO: 36 860 107, o zaplatenie 24.895,44 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 21C/33/2012, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 27. februára 2019, sp. zn. 23Co/64/2018, takto

rozhodol:

I. Dovolanie z a m i e t a .

II. Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Poprad (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 24. novembra 2017 č. k. 21C/33/2012-317 vo výroku I. zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 21.576,05 eur s príslušenstvom špecifikovaným vo výroku rozsudku a vo výroku II. žalobu vo zvyšku zamietol. Výrokom III. žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 73,40 % a výrokom IV. štátu priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Rozsudok odôvodnil tým, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatenia sumy 49.790,88 eur s príslušenstvom titulom pôžičky. Po čiastočnom späťvzatí žaloby zostalo predmetom konania zaplatenie sumy 24.895,44 eur s príslušenstvom. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba je čiastočne dôvodná. Žalobca svoj nárok odôvodnil uzavretím neformálnej zmluvy o pôžičke a súd sa zaoberal otázkou, či došlo k uzatvoreniu zmluvy o pôžičke a k reálnemu odovzdaniu peňazí. Z výpovede žalobcu mu vyplýva poskytnutie pôžičky, žalovaný poskytnutie pôžičky popieral. Svedok Z. R. (syn žalobcu) potvrdil, že videl odovzdávať otca peniaze žalovanému, pričom o výške sumy vedel len z rozprávania rodičov. Uzavretie zmluvy o pôžičke potvrdil aj svedok N. R. a bývalá manželka žalobcu. Svedok Q. E. vypovedal, že mal vedomosť o poskytnutí sumy asi 1.500.000 Sk žalobcom žalovanému, sám žalovaný sa tým netajil a žalovaný osobne mu povedal, že mu žalobca požičal peniaze a tieto slúžili na vyplatenie

N. R. Žalobcova výpoveď a jeho výpoveď v trestnom konaní (vedenom pred OS Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 2T/140/2012) sa líšili vo výške sumy, keď v trestnom konaní tvrdil, že pôžička bola vo výške 1.300 000 Sk.

3. Súd prvej inštancie mal za to, že v podstatných veciach sa výpovede žalobcu a svedkov zhodujú, pričom ide o osoby buď priamo zúčastnené pri uzatváraní pôžičky, alebo také, ktoré informácie dostali priamo od žalovaného. Žalovaný nepreukázal, že by nebola uzavretá zmluva o pôžičke, a že by mu zo strany žalobcu neboli odovzdané peniaze. Žalobca preukázal, že mal dostatok finančných prostriedkov, aby mohol požičať žalovanému. Pokiaľ sa žalovaný snažil preukázať, že na účel vyplatenia N. R. z firmy peniaze nepotreboval, súd uviedol, že okolnosť súvisiaca s účelom použitia finančných prostriedkov je pre preukázanie dôvodnosti žaloby len podporná. Nadštandardné, blízke a priateľské vzťahy žalobcu, žalovaného, ako aj svedkov potvrdili ich výpovede. Z tohto dôvodu nebolo ničím neštandardným, ak medzi žalobcom a žalovaným nebola spísaná zmluva o pôžičke. Vzhľadom na všetky okolnosti súd uzavrel, že žalobca svoje tvrdenia o existencii zmluvného vzťahu vyplývajúceho zo zmluvy o pôžičke preukázal, pôžička bola poskytnutá v októbri 2003, avšak súd prvej inštancie považoval za dôvodnú len výšku 1.300.000 Sk s tým, že zvyšná žalobou uplatňovaná suma (200.000 Sk) predstavovala nevyplatené odmeny žalobcovi a súvisela s pracovnoprávnym vzťahom žalobcu, prípadne s inou dohodou medzi žalobcom a žalovaným - ide o sumu, ktorá nebola reálne odovzdaná žalobcom žalovanému pri poskytnutí pôžičky.

4. Súd prvej inštancie uzavrel, že predmetom pôžičky bola suma 1.300.000 Sk, pričom polovica z tejto sumy predstavuje 21.576,05 eur (druhá polovica pripadá na podiel bývalej manželky žalobcu, ktorá žalobu zobrala späť - pozn. dovolacieho súdu). Žalovaný sa dostal do omeškania a je povinný platiť aj úrok z omeškania. Výrok o trovách konania odôvodnil ustanovením § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“); po odpočítaní úspechu žalovaného od úspechu žalobcu, teda 86,70 % od 13,30 % rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 73,40 %.

5. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 27. februára 2019 č. k. 23Co/64/2018-384 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výrokov I., II. a IV. potvrdil a žalovaného zaviazal k povinnosti nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

6. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že po preskúmaní napadnutého rozhodnutia ako aj konania, ktoré mu predchádzalo zistil, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a správne vo veci rozhodol, jeho rozhodnutie vo výroku je vecne správne.

7. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že v konaní bola preukázaná pôžička žalobcu a jeho vtedajšej manželky žalovanému vo výške 1.300.000 Sk. Aj keď výpovede o poskytnutí pôžičky sú rôzne ohľadom reálneho vykonania pôžičky v tom, z akých súm, z akých bankoviek suma pozostávala, či boli alebo neboli prepočítané a kde sa to stalo, odvolací súd mal za to, že samotné poskytnutie pôžičky bolo dostatočným spôsobom preukázané, keď toto vyplýva nielen z výsluchu žalobcu, ale aj z výsluchu ďalších troch svedkov, kedy traja svedkovia boli priamymi svedkami poskytnutia pôžičky a jeden svedok o tom vedel sprostredkovane od žalovaného. Súd vychádzal z vykonaných dôkazov (najmä výsluchov strán a svedkov) a nemal dôvod neveriť výpovediam svedkov. Zmluva o pôžičke nemusí byť písomná, v danom prípade neuzavretie písomnej zmluvy mohlo byť zapríčinené aj preukázaným dobrým vzťahom strán v danom čase. Vzhľadom na plynutie času je možné pripustiť určité nezrovnalosti vo výpovediach svedkov ohľadom toho, ako presne bola pôžička poskytnutá. Skutočnosť, že žalovaný nepotreboval pôžičku, nesvedčí o tom, že o pôžičku nemal záujem. V trestnom konaní bolo preukázané (čo zistil aj súd v tomto konaní), že žalobca k poskytnutej pôžičke pripočítal aj sumu cca 200.000 Sk, na ktoré mal nárok ako na odmenu - táto suma mu priznaná nebola, tvrdenia žalobcu, že pôžička poskytnutá bola, však boli dokázané. Takisto nič nie je možné vyvodzovať z toho, na aký účel bola pôžička poskytovaná. Aj keď žalovaný tvrdí, že nemal dôvod brať si pôžičku, pretože nekupoval sám obchodný podiel svedka R., a že na takýto účel ani táto pôžička nemusela byť

použitá, v konaní bolo preukázané, že žalovaný si sumu 1.300.000 Sk od žalobcu požičal; dokazovanie ohľadom toho, na aký účel bola pôžička poskytovaná, a či na tento účel bola použitá, bolo na účely tohto konania nadbytočné. Poskytnutie pôžičky nemusí mať bezprostredný časový súvis s kúpou obchodného podielu (pôžička nemusela byť poskytnutá až po uzavretí zmluvy o kúpe obchodného podielu). To, že žalobca začal svoje právo uplatňovať až po trestnom oznámení žalovaného, nesvedčí o tom, že pôžička nebola poskytnutá.

8. Pokiaľ ide o námietku premlčania, odvolací súd stručne poukázal na to, že bola uplatnená až v odvolacom konaní, teda neskoro (§ 154 CSP). Z uvedeného dôvodu odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil postupom podľa § 387 ods. 1 CSP. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP.

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej ako „dovolačný súd“) na základe dovolania žalovaného uznesením z 30. októbra 2019 sp. zn. 3 Cdo 189/2019 odmietol dovolanie žalovaného a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Toto svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že v danom prípade nebola zachovaná zákonom stanovená lehota na podanie dovolania (§ 427 ods. 1 CSP). Uvedené uznesenie bolo z dôvodu vadného posúdenia zákonnej lehoty na podanie dovolania zrušené nálezom Ústavného súdu SR zo dňa 28. septembra 2020, sp. zn. I. ÚS 336/2020-40, a vec bola vrátená najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

10. Predmetom konania pred najvyšším súdom je včas podané dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 27. februára 2019, sp. zn. 23Co/64/2018 (č. l. 384).

11. Žalovaný (ďalej len „dovolaateľ“) podal proti rozsudku odvolacieho súdu dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

12. Vadu podľa § 420 písm. f/ CSP dovolaateľ odôvodnil tým, že okresný súd nepostupoval v súlade s ustanovením § 181 ods. 2 CSP, keď neurčil, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná a neuviedol svoje predbežné právne posúdenie veci. Tým zabránil žalovanému v označení dôkazov, ktorými by mohol spochybniť skutkové tvrdenia žalobcu, neskôr premietnuté a prijaté v rozsudku okresného súdu. Odvolací súd nenapravil tento nezákonný a výslovne subjektívny postup súdu prvej inštancie, čím zbral žalovanému právo na prípadné ďalšie dokazovanie a spravodlivý proces.

13. Z vykonaného dokazovania súdy podľa názoru dovolaateľa nielenže dospeli k nesprávnym skutkovým záverom, ale prijaté závery nemôžu byť dostatočným podkladom pre vyhovieť žalobe. Zdôraznil, že v prípade poskytnutia pôžičky bez písomnej zmluvy je potrebné, aby tu bol nepochybný dôkaz o tom, že k uzavretiu zmluvy vôbec došlo, ako aj nepochybný dôkaz o tom, že pôžička bola aj reálne poskytnutá. Žalobcom produkované dôkazy v tomto smere sú v podstate len jeho výpoveď a výpovede svedkov (bývala manželka, maloletý syn), ktorí mali/mohli mať motiváciu, aby žalobca so žalobou uspel. Odvolací súd nežiadal upresnenie termínu odovzdania peňazí, aby žalovaný mohol navrhnúť a zabezpečiť dôkazy, ktoré by preukázali, že k odovzdaniu peňazí (či stretnutiu) v takom termíne vôbec nemohlo dôjsť, čím porušil právo žalovaného doplniť svoju účinnú obranu. Aj s prihliadnutím na túto skutočnosť je potom potrebné považovať vyhodnocovanie dôkazov súdmi za nedostatočné, nelogické a v rozpore so zásadou voľného hodnotenia dôkazov. Nie je síce paušálne možné tvrdiť, že písomný dôkaz o uzavretí zmluvy má automaticky vyššiu silu ako svedecká výpoveď, ale s ohľadom na právnu prax medzi účastníkmi právnych vzťahov, ktoré bežne majú oporu v písomnostiach - ako je to aj pri pôžičke v tomto prípade - bude potrebné toto rozhodnutie oprieť o nepochybné závery, a teda nepochybné svedecké výpovede. O tom, že svedecké výpovede, realizované v rámci predmetného súdneho konania neboli nepochybné, svedčí jednak množstvo žalovaným preukázaných zásadných aj okrajovo významných skutočností (o výške sumy, o prítomnosti svedka N. R., o potrebe získania pôžičky, o termíne splatnosti a pod.), ale najmä konštatovanie súdu prvej inštancie, ktorý sám uvádza, že svedecké výpovede jednotlivých svedkov sa odlišujú nielen navzájom, ale sa odlišujú aj od výpovedí, ktoré v iných konaniach títo jednotliví svedkovia uskutočnili.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP dovolateľ uviedol ako právnu otázku, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, nasledujúcu právnu otázku: „Je možné v odvolacom konaní vzniesť námietku premlčania?“ - v prípade, ak by bolo možné túto námietku účinne vzniesť, súd by na ňu musel prihliadnuť, a žalované právo žalobcovi nepriznať, čo by viedlo k zmene rozsudku tak, že by bola žaloba zamietnutá. Rozhodnutie odvolacieho súdu je v tomto smere podľa žalovaného nedostatočne odôvodnené. Dovolateľ poukázal na odklon od riešenia tejto otázky v rozhodnutí NS SR sp. zn. 5 Cdo 120/2009, v ktorom najvyšší súd konštatoval, že „Zo žiadneho ustanovenia práva hmotného alebo procesného nevyplýva, že by žalovaný musel uplatniť námietku premlčania v určitom štádiu konania; z povahy námietky premlčania vymedzenej hmotným právom (§ 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka) vyplýva, že ju môže povinný subjekt uplatniť v ktoromkoľvek štádiu konania až do právoplatného skončenia veci.“ - dovolateľ preto tvrdil, že sa na túto námietku prihliadať malo, a teda, že záver odvolacieho súdu o neskorom vznesení námietky premlčania je nesprávny.

14. Dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP dovolateľ videl aj v nesprávnom právnom posúdení vo vzťahu ku skutočnostiam uvedeným k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f/ CSP.

15. Dovolateľ navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu zamietne, prizná žalovanému nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, prizná žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

16. Žalobca v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalovaného uviedol, že rozhodnutie krajského súdu považuje za vecne správne a v plnej miere sa stotožňuje s argumentmi v ňom uvedenými. Navrhol dovolanie žalovaného zamietnuť ako nedôvodné a zaviazat' žalovaného nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 %.

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu a dospel k záveru, že dovolanie treba zamietnuť.

18. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, s a v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (napr. rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 4/2011).

19. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

20. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (II. ÚS 172/03).

21. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To

znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

22. Podľa § 420 písm. f/ CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

23. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (ods. 1). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

24. Podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

25. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

26. K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania.

27. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Rovnako je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

K dovolaniu podľa § 420 písm. f/ CSP:

28. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

29. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv. Jeho podstatou je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplyva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

30. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie) znemožňujúca strane sporu (účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a sp. zn. 1 Cdo 202/2017, 2 Cdo 162/2017, 3 Cdo 22/2018, 4 Cdo 87/2017, 5 Cdo 112/2018, 7 Cdo 202/2017, 8 Cdo 85/2018).

31. Z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP vyplýva, že zákon priznáva relevanciu iba tým procesným pochybeniam súdu, intenzita ktorých opodstatňuje záver, že v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu bolo účastníkovi konania znemožnené uskutočňovanie jemu patriacich procesných práv „v takej miere“, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

32. Porušenie práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP) dovolateľ vzhliadol predovšetkým v absencii postupu súdu prvej inštancie podľa § 181 ods. 2 CSP. Tento dovolací dôvod vymedzil tým, že okresný súd neurčil, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná a neuviedol svoje predbežné právne posúdenie veci, ktorým postupom mal žalovanému zabrániť v označení dôkazov, ktorými by mohol spochybniť skutkové tvrdenia žalobcu, neskôr premietnuté a prijaté v rozsudku okresného súdu, keď tento (tvrdený) nezákonný a výslovne subjektívny postup súdu prvej inštancie nenapravil ani odvolací súd, čím mal žalovanému zobrať právo na prípadne ďalšie dokazovanie a spravodlivý proces.

33. Dovolanie podľa § 420 písm. f/ CSP dovolací súd nepovažoval za dôvodné, a to z nasledujúcich dôvodov:

34. Dňom 01. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok. Za jeho účinnosti bol názor, vyslovený v rozhodnutí sp. zn. 5 Cdo 120/2009 prekonaný rozsudkom sp. zn. 2Obdo/56/2020, v ktorom Najvyšší súd SR vo vzťahu k vzneseniu námietky premlčania v odvolacom konaní vyslovil názor: „K dovolateľom namietanému postupu súdu prvej inštancie v rozpore s § 181 ods. 2 CSP dovolací súd uvádza, že o tom, aký bol procesný postup súdu prvej inštancie a ako prebiehalo konanie, si dovolací súd môže urobiť obraz len zo spisu. To, ako prebiehalo pojednávanie, dovolací súd zisťuje z obsahu zápisnice o pojednávaní zo dňa..... V zásade platí, že postup súdu podľa § 181 ods. 2 CSP je pre strany sporu a ich zástupcov na základe uvedených úkonov predvídateľný a transparentný, avšak zároveň sa kladie väčší dôraz na zodpovednosť strany za jej vlastnú procesnú aktivitu a transparentné substancovanie skutkových tvrdení a dôkazných návrhov. To, že žalovaný predpokladal iné meritórne rozhodnutie, ho nezbavilo povinnosti predložiť všetky potrebné dôkazy na preukázanie oprávnenosti a dôvodnosti uplatneného nároku. Zároveň je potrebné zdôrazniť, že súd rozhoduje na základe zisteného skutkového stavu (§ 215 ods. 1 CSP), berie do úvahy iba skutočnosti, ktoré vyšli najavo počas konania (čl. 11 ods. 4 CSP) a pri zisťovaní skutkového stavu vychádza zo zhodných tvrdení strán, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti (§ 186 ods. 2 CSP). Súd pri výkone spravodlivosti nesmie byť obmedzovaný tak pôvodnými predbežnými závermi o skutkovej stránke veci, ako ani prípadným vlastným predbežným právnym posúdením.

Podľa § 181 ods. 2 CSP, po úkonoch podľa odseku 1 súd určí, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná. Súd tiež uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci. To neplatí, ak tak už postupoval pri predbežnom prejednaní sporu.

Ak samosudca citované zákonné ustanovenie nedodrží, nemá to žiaden priamy dosah na možnosť vylúčenia strany sporu z jej procesných práv, ktoré jej Civilný sporový poriadok priznáva. Porušenie citovaného ustanovenia teda žiadnym spôsobom nediskvalifikuje stranu sporu napr. v práve zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, v práve na záver pojednávania zhrnúť svoje návrhy a pod., čo napokon v prejednávanej veci vyplýva aj z obsahu zápisnice z pojednávania pred súdom prvej inštancie. Striktné nedodržanie postupu podľa § 181 ods. 2 CSP zo strany súdu, spočívajúce v neuvedení, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov je možné považovať za zhodné, a ktoré zostali sporné, možno hodnotiť len ako tzv. inú vadu konania, ktorá však sama osebe nezakladá zmatečnosť rozhodnutia a nie je procesnou vadou konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP, ...

... dovolací súd poukazuje aj na uznesenie ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 16/2012 z 12. januára 2012, v ktorom Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej aj „ÚS SR“) konštatoval, že § 118 ods. 2 O. s. p. (teraz § 181 ods. 2 CSP - poznámka dovolacieho súdu) neukladá povinnosť súdu „naznačiť svoj predbežný právny názor“, ale upravuje iba povinnosti pri vedení pojednávania. Zo samotnej skutočnosti, že súd určitú okolnosť neuvedie výslovne ako spornú, nevyplýva, že by táto okolnosť bola považovaná za nespornú.

Nie je zjavným cieľom § 118 ods. 2 O. s. p. zmeniť rozloženie bremena tvrdenia či dokazovania medzi účastníkmi konania. Skutočnosť, že ani okresný súd a ani krajský súd neupozornil sťažovateľov na to, aby preukázali určitý predpoklad, na ktorý sa má viazať určitý právny následok, nemôže znamenať, že by im, slovami sťažovateľov „odopreli... možnosť splniť dôkaznú povinnosť... a následne uniesť dôkazné bremeno.“ Tvrdené nepoužitie rýdzo procesného § 118 ods. 2 O. s. p. v okolnostiach daného prípadu nemohlo predstavovať opísaný protiprávny zásah do v sťažnosti označených práv sťažovateľov (pozri uznesenie).

... cieľom § 181 ods. 2 CSP je zamerať procesnú aktivitu strán na skutočnosti, ktoré sú podľa posúdenia súdu sporné, teda viesť strany už počas konania k tomu, aby dokázali predvídať rozhodnutie súdu. Okrem toho je cieľom zrýchliť a zjednodušiť konanie tak, aby sa nevykonávali zbytočné dôkazy, ktoré súd nepovažuje za dôležité a nevenovala sa pozornosť bezdôvodným skutkovým tvrdeniam, ktoré sú podľa názoru súdu buď nesporné alebo právne bezvýznamné. Porušenie uvedeného ustanovenia však nelimituje stranu sporu pri realizácii jej procesných práv. Z vyššie uvedenej judikatúry ÚS SR (sp. zn. IV. ÚS 16/2012) vyplýva, že súd až v samotnom rozhodnutí vo veci, a nie v rámci postupu podľa § 118 ods. 2 O. s. p., vyjadrí svoj definitívny právny názor týkajúci sa konkrétnej prejednávanej veci (porovnaj aj uznesenie NS SR sp. zn. 3 Cdo 3/2016 z 22. marca 2017, uznesenie NS SR sp. zn. 5 Cdo 211/2013 z 13. mája 2014).“

35. Vychádzajúc z rozhodnutia sp. zn. 20Bdo/56/2020, dovolací súd rovnako v tejto veci dospel k záveru, že námietka dovolateľa, týkajúca sa opomenutia postupu podľa § 181 ods. 2 CSP zo strany súdu prvej inštancie, nie je vzhľadom na ďalší priebeh konania (zápisnica z pojednávania, vykonané dokazovanie, odôvodnenie napadnutého rozhodnutia) relevantná. Súd prvej inštancie vo veci pojednával viackrát, prebehlo pred ním aj dokazovanie, vrátane výsluchov svedkov, keď právny zástupca dovolateľa nemal ďalšie návrhy na dokazovanie (zápisnica o pojednávaní dňa 10. januára 2017) a súd prvej inštancie vyhlásil dokazovanie za skončené dňa 26. októbra 2017. Porušenie ustanovenia § 181 ods. 2 CSP teda žiadnym spôsobom nediskvalifikovalo žalovanú stranu sporu napr. v práve zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, navrhovať dôkazy, v práve na záver pojednávania zhrnúť svoje návrhy a pod. To, že žalovaný predpokladal iné meritórne rozhodnutie, ho nezbavilo povinnosti predložiť všetky potrebné dôkazy na preukázanie neoprávnenosti a dôvodnosti uplatneného nároku a nemá žiaden priamy dosah na možnosť vylúčenia strany sporu z jej procesných práv, ktoré jej Civilný sporový poriadok priznáva.

36. Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci (§ 191 ods. 1 CSP). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov.

37. Dovolací súd považuje za potrebné poukázať tiež na čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý zaručuje právo na spravodlivé súdne konanie, ale neustanovuje žiadne pravidlá pre prípustnosť dôkazov alebo spôsob, akým majú byť posúdené. Význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázky, ktorých posúdenie je v zásade v právomoci orgánu, ktorý rozhoduje o merite veci. Z uvedeného vyplýva, že právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe zahŕňa právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné (I. ÚS 52/03).

38. V súvislosti s uvedeným dovolací súd zastáva názor, že odôvodnenie odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie spĺňa podmienky riadneho odôvodnenia, jasne, zrozumiteľne a presvedčivo dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné okolnosti prejednávanej veci, odvolací súd sa vysporiadal so všetkými odvolacími námietkami, a to všetko za stavu stotožnenia sa s dôvodmi napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ku ktorým neopomenul doplniť aj ďalšie dôvody na doplnenie jeho správnosti. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vo veci dostatočne zistil skutkový stav, vec správne právne posúdil a vo veci rozhodol správne, pričom v odôvodnení zhrnul rozhodné skutkové okolnosti, a to veľmi podrobne a uviedol, ako jednotlivé skutkové okolnosti

veci posúdil a čo z týchto konkrétnych dôkazných prostriedkov zistil a čo z nich vyplynulo pre rozhodnutie o uplatnenom nároku. Postup odvolacieho súdu - stotožnenie sa so závermi súdu prvej inštancie - umožňovalo odvolaciemu súdu ustanovenie § 387 ods. 2 CSP, podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne zdôrazniť na doplnenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

39. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a vo veci správne rozhodol (bod 4. jeho rozsudku). Z odôvodnení rozhodnutí oboch súdov, chápaných v ich organickej jednote ako celok (I. ÚS 259/2018), je dostatočne zrejmé, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil prvoinštančný súd, ako ich posudzoval odvolací súd a aké závery zaujal k jeho právnomu posúdeniu. Dovolací súd vzhľadom na to dospel k záveru, že skutkové alebo právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené, a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 220 ods. 2 CSP).

40. Podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok) všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

41. Dovolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné dodať, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Ťažisko dokazovania je v konaní na súde prvej inštancie; skutkové závery tohto súdu je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý na ten účel môže vykonávať dokazovanie (§ 384 CSP). Súd rozhodujúci o dovolaní nepreskúmava správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to už len z toho dôvodu, že v konaní o tomto opravnom prostriedku nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy; na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu totiž nemá možnosť dôkazy sám vykonávať (§ 442 CSP). Ak Najvyšší súd Slovenskej republiky nemôže vykonávať dokazovanie, nemôže iba na základe súdnych spisov preskúmať správnosť hodnotenia dôkazov súdom, lebo si nemôže pre svoje rozhodnutie zabezpečiť rovnaké podklady doplnením alebo zopakovaním dokazovania, aké mal súd, ktorý dôkazy hodnotil.

42. Dovoláním sa nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.), a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, avšak dovolací súd takúto vadu v posudzovanom spore nezistil.

43. Ani prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP. Nejde totiž o nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci „strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.“

44. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalovaný neopodstatnene namieta, že odvolací súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP); v tejto časti preto dovolanie nepovažoval za dôvodné.

K dovolaniu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP:

45. Právnu otázku, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, dovolateľ formuloval tak, či „je možné v odvolacom konaní vzniesť námietku premlčania?“ keď v prípade, ak by bolo možné túto námietku účinne vzniesť, by na ňu musel súd prihliadnuť, a žalované právo žalobcovi nepriznať, čo by viedlo k zmene rozsudku tak, že by bola žaloba zamietnutá. V tejto súvislosti namietol, že rozhodnutie odvolacieho súdu je v tomto smere nedostatočne odôvodnené, keď iba „stručne poukázal na to, že bola uplatnená až v odvolacom konaní, teda neskoro (§ 154 CSP).“

46. Otázku včasnosti uplatnenia námietky premlčania dovolací súd považoval za jednu z právnych otázok, od vyriešenia (aj) ktorej bolo rozhodnutie odvolacieho súdu závislé, a preto dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP vyhodnotil ako prípustné.

47. Vo vzťahu k dovolacej námietke podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP dovolateľ namietal odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu poukazujúc na rozhodnutie sp. zn. 5 Cdo 120/2009 zo dňa 13. októbra 2009, v ktorom najvyšší súd konštatoval, že „Námietka premlčania práva je námietkou právnou a neuplatňuje sa ňou taká skutočnosť, ktorú je účastník povinný tvrdiť v zmysle § 101 ods. 1 O. s. p. najneskôr do vyhlásenia uznesenia súdu prvého stupňa, ktorým sa končí dokazovanie a vo veciach, v ktorých sa nenariaďuje pojednávanie, najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej. Zo žiadneho ustanovenia práva hmotného alebo procesného nevyplýva, že by žalovaný musel uplatniť námietku premlčania v určitom štádiu konania; z povahy námietky premlčania vymedzenej hmotným právom (§ 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka) vyplýva, že ju môže povinný subjekt uplatniť v ktoromkoľvek štádiu konania až do právoplatného skončenia veci. Námietky premlčania sa teda netýka koncentračná zásada konania vyjadrená v ustanoveniach § 120 ods. 4 a § 205a O. s. p.; s výnimkou, ak by uplatnenie námietky premlčania bolo spojené s neprípustným uplatňovaním nových skutočností a dôkazov.“

Relevantná právna úprava:

Podľa § 205a ods. 1 O. s. p. skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak: d/ ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Podľa § 149 CSP, účinného od 01. júla 2016, prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

Podľa § 152 CSP hmotnoprávna námietka je právny úkon strany spôsobujúci zmenu, zánik alebo oslabenie práva protistrany.

Podľa § 154 CSP prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí.

Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a/ sa týkajú procesných podmienok,

b/ sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c/ má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
d/ ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

48. Názor, vyslovený v rozhodnutí sp. zn. 5 Cdo 120/2009 sa v dôsledku zmeny procesného predpisu stal neaplikovateľným a za účinnosti Civilného sporového poriadku bol prekonaný rozsudkom sp. zn. 1Obdo/65/2017 zo dňa 28. júna 2017, v ktorom Najvyšší súd SR vo vzťahu k vzneseniu námietky premlčania v odvolacom konaní vyslovil názor:

„Civilný sporový poriadok upravuje podmienky, za splnenia ktorých možno uplatniť námietku premlčania až v odvolacom konaní odlišným a prísnejším spôsobom ako O. s. p. Zatiaľ, čo ustanovenie § 205a ods. 1 O. s. p. sa zaoberalo skutočnosťami a dôkazmi, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa a netýkalo sa námietky premlčania, ktorá nepatrí medzi skutočnosti a dôkazy, týkajúce sa skutkových tvrdení alebo aplikácie práva, ale je námietkou právnou, ustanovenie § 366 v spojení s ustanovením § 149 a § 152 CSP medzi novoty v odvolacom konaní zahŕňa aj hmotnoprávnu námietku, ktorou je okrem iného aj námietka premlčania. Z uvedeného vyplýva, že právna otázka - či sa koncentračná zásada konania, vyjadrená v ustanoveniach § 120 ods. 4 a § 205a O. s. p., týka uplatnenia námietky premlčania (ktorá bola riešená dovolacím súdom v rozhodnutí, na ktoré sa dovolateľ odvolával a ktorá by v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP mohla prípadne zakladať prípustnosť dovolania) - nie je rozhodujúca pre prejednávanú právnu vec.

Dovolací súd poukazuje na to, že od nadobudnutia účinnosti CSP možno v odvolacom konaní vzniesť námietku premlčania (ako hmotnoprávnu námietku patriacu medzi prostriedky procesnej obrany a procesného útoku) iba za splnenia predpokladov uvedených v ustanovení § 366 CSP, ktoré však nie je prevzatím doterajšej úpravy § 205a ods. 1 O. s. p., ako sa mylne domnieva dovolateľ. Je zrejmé, že v ustanovení § 366 CSP bola úprava novôt v odvolacom konaní nanovo konštruovaná tak, aby zodpovedala celkovej koncepcii nového procesného kódexu.“

49. Žalovaný v odvolaní proti rozsudku prvej inštancie v o vzťahu k námietke premlčania uviedol: „Žalovaný zároveň vznáša voči žalobcom uplatnenému nároku námietku premlčania. Ako vyplýva z dokazovania, žalobca mal údajnú pôžičku poskytnúť v októbri 2003, kde nepreukázal, že by bola dohodnutá lehota splatnosti do konca roka 2006 (toto nepotvrdili ani svedkovia, ktorých výpovede súd považoval za vierohodné v otázke preukázania existencie pôžičky) a teda právo na jej vrátenie si mal uplatniť do 31.10.2006. Žaloba bola doručená súdu 20.12.2009. Žalobca tak žalobu podal po uplynutí subjektívnej ako aj objektívnej premlčacej lehoty.“ Netvrdil pritom, že by túto hmotnoprávnu námietku ako prostriedok procesnej obrany nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie bez svojej viny (§ 366 písm. f/ CSP v spojení s § 149 a § 152 CSP).

50. Vzhľadom na uvedené sa dovolací súd nestotožnil s názorom dovolateľa, že odvolací súd záverom o oneskorenom podaní námietky premlčania nerespektoval skoršie rozhodnutie vydané dovolacím súdom v skutkovo a právne podobnej veci a pri rovnakých podmienkach posúdil právne relevantnú otázku odlišne. Samotná okolnosť, že krajský súd správny právny záver o oneskorenom podaní námietky premlčania bližšie neodôvodnil, nie je pre posúdenie dôvodnosti dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 CSP významná; ako je uvedené vyššie, nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nezakladá ani vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP.

51. Z uvedených dôvodov najvyšší súd nepovažoval dovolanie z dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP za dôvodné.

52. Pokiaľ dovolateľ za nesprávne právne posúdenie považoval „aj skutočnosti uvedené k dovolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP“, najvyšší súd takéto vymedzenie právnej otázky nepovažoval za zodpovedajúce požiadavke ustanovenia § 432 ods. 2 CSP - tento nedostatok by sám osebe bol dôvodom na odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. d/ CSP.

53. Z vyššie uvedených dôvodov najvyšší súd dovolanie zamietol (§ 448 CSP).

54. O nároku na náhradu trov konania dovolací súd vzhľadom na úspech žalobcu v dovolacom konaní rozhodol v súlade s § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP; o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

55. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.